

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/166/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200844
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1018200844.1

Rozhodnutie

16 BA-5S/166/2022

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M., a z členky a člena senátu JUDr. Ingridy Hudecovej a JUDr. Lukáša Galla (sudca spravodajca), vo veci žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bydliskom D. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpeného: JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom M.R.Štefánika 1822, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36832103, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42499500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 181405/2018 zo dňa 28. 03. 2018, takto

rozhodol:

16 BA-5S/166/2022

I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietá.

II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania, vrátane trov kasačného konania, voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Bratislava (ďalej len „prvostupňový orgán“) č. 74/2014/RCU zo dňa 17.03.2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) boli žalobcovi podľa § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“) priznané náhrady ako pri služobnej ceste po dobu jedného mesiaca odo dňa 01. januára 2011. V odôvodnení prvostupňový orgán poukázal na skutočnosť, že žalobca bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Žilina preložený dňom 01. 01. 2011 na služobný úrad Colný úrad Bratislava z dôvodu rozsiahlej reorganizácie colnej správy účinnej od 01. 12. 2010. V tejto súvislosti prvostupňový orgán konštatoval, že za účelom aspoň čiastočného zmiernenia ekonomických následkov majúcich pôvod v uvedenej reorganizácii colnej správy bolo generálnym

riaditeľom Colného riaditeľstva Slovenskej republiky vydané usmernenie zn. 9244/2011-1214 zo dňa 24.02.2011 o určení dĺžky doby priznania náhrad preloženým colníkom podľa § 105 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov v trvaní jeden mesiac (ďalej len „usmernenie“), podľa ktorého došlo k priznaniu náhrad ako pri služobnej ceste aj žalobcovi. V odôvodnení sa prvostupňový orgán odvolal na doručené uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 8C/3446/2013-134 zo dňa 23.01.2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým zastavil konanie iniciované žalobcom o zaplatenie sumy 2 313,35 Eur s príslušenstvom s odôvodnením, že o uplatňovanom nároku je nutné rozhodnúť najskôr správnymi orgánmi v administratívnom konaní a až následne po vyčerpaní opravných prostriedkov bude možné rozhodnutie správnych orgánov napadnúť žalobou na príslušnom súde.

2. Na základe podaného odvolania žalovaný rozhodnutím č. 1010604/1/248577/2014 zo dňa 29.05.2014 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie 1“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Žalovaný v rozhodnutí uviedol, že žalobca má právo na náhradu výdavkov ako pri služobnej ceste, avšak o dĺžke doby priznania náhrady rozhoduje nadriadený. Žalovaný odkázal na rozsiahlu reorganizáciu colnej správy, ktorej výsledkom bolo preloženie viacerých colníkov z organizačných dôvodov v rámci územia Slovenskej republiky, ako aj na usmernenie, ktorého účelom bolo zabezpečiť jednotný postup v colnej správe pri poskytovaní náhrad výdavkov všetkým preloženým colníkom. K námietkam žalobcu, že prvostupňový orgán nerozhodol o jeho jednotlivých žiadostiach za mesiace február 2011 až december 2011 a ním uplatňovaných náhradách žalovaný uviedol, že o týchto žiadostiach bolo rozhodnuté spoločne prvostupňovým rozhodnutím podľa § 105 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, kedy určil dobu priznania náhrad ako pri služobnej ceste. Správnosť tohto záveru bol podľa žalovaného podporený uznesením okresného súdu ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nds/6/2013 zo dňa 06. 11. 2013, podľa ktorých o predmetných žiadostiach musia najskôr rozhodnúť v administratívnom konaní správne orgány. Prvostupňové rozhodnutie žalovaný považoval za deklaratórne, ktorým bola určená a potvrdená dĺžka doby priznania náhrad tak, ako boli žalobcovi v čase ich platenia uhradené, kedy sa vychádzalo zo zásady rovnakého zaobchádzania a dobrých mravov v súlade s ustanovením § 5a ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe colníkov, kedy bola určená uvedená doba týchto náhrad všetkým colníkom, ktorých sa v januári 2011 organizačné zmeny týkali.

3. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/126/2014-34 zo dňa 04. 03. 2015 bolo odvolacie rozhodnutie 1 zrušené a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku Krajský súd v Žiline uviedol, že pre procesné pochybenie spočívajúce v neúplnosti administratívneho spisu, ktoré zakladá nepreskúmateľnosť odvolacieho rozhodnutia 1, sa nemohol vecou zaoberať. Krajský súd v Žiline tak konštatoval s odkazom na skutočnosť, že v administratívnom spise sa nenachádzali žiadosti žalobcu za obdobie od februára 2011 do decembra 2011.

4. Po zrušení odvolacieho rozhodnutia 1 Krajským súdom v Žiline žalovaný vydal rozhodnutie č. 973445/2015 zo dňa 18.06.2015 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie 2“), ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol. Odôvodnenie rozhodnutia spočívalo na identických záveroch, ako v odvolacom rozhodnutí 1.

5. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/122/2015 zo dňa 16. 03. 2016 (ďalej len „rozsudok Krajského súdu v Žiline“) v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/19/2016 zo dňa 27. 10. 2017 (ďalej len „rozhodnutia súdov“), došlo k zrušeniu odvolacieho rozhodnutia 2 a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Žiline spolu s Najvyšším súdom Slovenskej republiky konštatovali, že rozhodnutie prvostupňového orgánu vo vzťahu náhrady v zmysle § 105 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov je správne a zákonné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že v danom prípade má žalovaný zákonnú povinnosť rozhodnúť o celom uplatnenom nároku žalobcu, keďže v preskúmvanej veci je zrejmé, že žalobca požiadal o poskytnutie náhrad za cestovné opakovanými žiadosťami zo dňa 04.04.2011, 02.05.2011, 02.06.2011, 02.07.2011, 01.08.2011, 07.09.2011, 03.10.2011, 02.11.2011, 01.12.2011 a 20.12.2011, pričom z obsahu prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobcovi boli priznané náhrady ako pri služobnej ceste podľa § 105 ods. 1 citovaného zákona po dobu jedného mesiaca, a to za január 2011, pričom ostatnými žiadosťami sa žalovaný správny orgán nezaoberal a o nich nerozhodoval.

6. V nadväznosti na zrušenie odvolacieho rozhodnutia 2 žalovaný rozhodnutím č. 181405/2018 zo dňa 28.03.2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) zmenil prvostupňové

rozhodnutie tak, že do výroku doplnil „náhrady ako pri služobnej ceste v zmysle uplatnených žiadostí zo dňa 04. 04. 2011, 02. 05. 2011, 02. 06. 2011, 08. 07. 2011, 01. 08. 2011, 07. 09. 2011, 03. 10. 2011, 02. 11. 2011, 01. 12. 2011 a 20. 12. 2011 o priznanie a vyplatenie cestovných náhrad NEPRIZNÁVAM a tieto žiadosti ZAMIETAM.“ a vo zvyšnej časti prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Prvostupňové rozhodnutie považoval žalovaný za vecne a právne správne. Podľa žalovaného prvostupňový orgán vychádzal zo zásady rovnakého zaobchádzania a dobrých mravov podľa ustanovenia § 5a ods. 1 a ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov a určil žalobcovi dobu priznania týchto náhrad po dobu jedného mesiaca rovnako ako všetkým ostatným colníkom, ktorých sa týkali v januári 2011 organizačné zmeny. Bolo by podľa žalovaného diskriminačné, ak by sa v danom prípade rovnaké, príp. analogické situácie riešili odchylným spôsobom a kedy by ich nebolo možné objektívne a rozumne odôvodniť. Žalovaný preto uviedol, že v prípade žalobcu nebola identifikovaná skutočnosť, pre ktorú by bolo potrebné rozhodnúť vo veci priznania náhrad v inom rozsahu, ako bolo rozhodnuté o priznaní náhrad v dĺžke jedného mesiaca. Žalovaný tiež uviedol, že žalobcovi vyplynul nárok na náhradu výdavkov ako pri služobnej ceste priamo zo zákona, kedy neboli nutné jeho osobitné žiadosti a prvostupňový orgán preto rozhodnutím určil a potvrdil dĺžku doby priznania náhrad tak, ako mu boli v čase ich platenia uhradené za obdobie 01/2011. Opakovaným žiadosťami žalobcu podľa žalovaného nebolo a nie je možné vyhovieť vo väčšom rozsahu, ako boli priznané náhrady prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný vyjadril nesúhlas s argumentáciou žalobcu ohľadne skutočnosti, že ak v čase od 01. 01. do 31.12.2011 prvostupňový orgán nerozhodol o dĺžke doby priznania náhrady, tak tieto náhrady mu patria za celú uvedenú dobu, pretože takýto názor nemá podľa neho odporu v zákone o štátnej službe colníkov. Žalovaný dodal, že ak podľa žalobcu mal prvostupňový orgán tak postupovať, mohol žalobca túto skutočnosť riešiť podaním osobitnej správnej žaloby vo veci nečinnosti orgánu verejnej správy. Pokiaľ tak žalobca neurobil, je táto otázka podľa žalovaného následne bezpredmetná. Obdobne ako odvolacom rozhodnutí 1 žalovaný uviedol, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané s účinkami od 01.01.2011, teda deklarovalo určitý právny stav, ktorý v prípade žalobcu existoval už v čase pred jeho vydaním. V závere žalovaný poukázal na zásadu viazanosti správneho orgánu právnym názorom súdu, kedy odstránil nedostatok v rámci určujúceho výroku prvostupňového rozhodnutia tak, že rozšíril jeho výrok aj o žiadosti žalobcu podávané v priebehu roku 2011, ktoré tvorili spolu 10 samostatných žiadostí založené na tom istom dôvode.

II.

Žaloba

7. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca dňa 06. 06. 2018 správnu žalobu na pôvodne vecne a miestne príslušný Krajský súd v Bratislave. V úvodnej časti žalobných bodov žalobca zdôraznil, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými okolnosťami prípadu, a to s dôvodmi odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu ako aj s dôvodmi zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/122/2015 zo dňa 16.03.2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/19/2016 zo dňa 27.10.2017. Žalobca poukázal len na opakovane použité argumentácie prvostupňového orgánu o rozsiahlej reorganizácii colnej správy s poukazom na vydané usmernenie. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za nepreskúmateľné a arbitrárne, keďže z neho nevyplyvajú dôvody, úvaha a myšlienkový sled žalovaného o priznaní cestovných náhrad iba za jeden mesiac – január 2011 – a o nepriznaní cestovných náhrad za ostatné mesiace v roku 2011.

8. Žalobca ďalej namietal doplnenie výroku prvostupňového orgánu žalovaným, ktorému takéto oprávnenie nevyplyva zo žiadneho právneho predpisu, čo podľa jeho tvrdení vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/219/2010 zo dňa 18. 04. 2012.

9. Za nesprávne právne posúdené považoval žalobca závery žalovaného, podľa ktorého prvostupňové rozhodnutie je deklaratórnym rozhodnutím. Podľa žalobcu má prvostupňové rozhodnutie charakter hybridného rozhodnutia, kedy za deklaratórnu časť je možné považovať závery o existencii nároku na náhrady ako pri služobnej ceste a za konštitutívnu časť závery o dĺžke doby priznania tohto nároku, kedy sa vytvára nový právny stav. Žalobca vyjadril nesúhlas s konštatovaním žalovaného v tom, že prvostupňovým rozhodnutím došlo k určeniu a potvrdeniu dĺžky doby priznania náhrad tak, ako boli žalobcovi v čase ich platenia uhradené, pretože nemá oporu v ustanovení § 150 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, kedy o dĺžke doby priznania náhrady rozhoduje nadriadený. Prvostupňové rozhodnutie preto podľa žalobcu nespĺňa uvedené zákonné náležitosti a súčasne nespĺňa podmienky priznania náhrady ako pri služobnej ceste podľa predmetného ustanovenia, najmä podmienku konštituovania dĺžky doby náhrady.

10. Napadnutým rozhodnutím bol žalobca podľa vlastných tvrdení ukrátený na svojich právach, pretože mu neboli poskytnuté náhrady výdavkov, ktoré vznikli v súvislosti s jeho preložením na pracovisko do Bratislavy a tým mu neboli vytvorené podmienky na riadny výkon štátnej služby. Za ukrátenie na svojich právach žalobca považoval tiež to, že v období vzniku práva na cestovné náhrady v roku 2011 nebolo o nich príslušným orgánom rozhodnuté a preto túto skutočnosť nie je možné zhojiť rozhodnutím žalovaného po viac ako dvoch rokoch od vzniku tohto nároku. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenie § 5a ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov o výkone práv a povinností v súlade s dobrými mravmi. Konanie žalovaného považoval žalobca za diskriminačné, a to vzhľadom na zrušenie predchádzajúcich rozhodnutí žalovaného súdmi, kedy žalovaný opätovne rozhodol o nepriznaní náhrad. Diskriminácia žalobcu podľa jeho tvrdení vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoPr/2/2017 zo dňa 23.01.2018. Rozhodnutiami orgánov verejnej správy došlo podľa žalobcu aj k porušeniu ustanovenia § 191 ods. 6 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) o povinnej viazanosti správneho orgánu právnym názorom správneho súdu, ktorý vyslovil v zrušujúcom rozsudku. Týmto sa podľa žalobcu žalovaný neriadil a opätovne rozhodol podľa jeho dlhodobo presadzovanej línie.

11. Na základe uvedených dôvodov žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a priznať nárok na náhradu konania v plnom rozsahu.

III.

Vyjadrenie k žalobe

12. K žalobe sa podaním doručeným dňa 16. 10. 2018 vyjadril žalovaný. Napadnuté rozhodnutie podľa svojich tvrdení vydal na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/122/2015-40 zo dňa 16.03.2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/19/2016 zo dňa 27.10.2017. Po opätovnom preskúmaní prvostupňového rozhodnutia ho bolo podľa žalovaného potrebné zmeniť, a to doplnením jeho výroku o rozhodnutie o jednotlivých žiadostiach žalobcu v priebehu roka 2011. Žalovaný poukázal na závery citovaného rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorými konštatoval správnosť a zákonnosť prvostupňového rozhodnutia vo vzťahu k priznaniu náhrad po dobu jedného mesiaca podľa § 105 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov. Žalovaný uviedol, že vo veci žalobcu ide o nepochybne dlhé konanie, avšak jeho dĺžka neodôvodňuje priznať nárok žalobcovi na vyplatenie všetkých ním uplatňovaných cestovných náhrad za rok 2011, ako sa sám žalobca mylne domnieva. Podľa žalovaného zo žiadneho súdneho rozhodnutia vydaného vo veci žalobcu nevyplýva pre žalovaného povinnosť kladne rozhodnúť o všetkých žalobcom uplatňovaných žiadostiach, ktorými žiadal preplatenie cestovných náhrad v roku 2011. Podľa žalovaného všetky nedostatky vytýkané rozhodnutiami súdov odstránil doplnením výroku o zamietnutí žiadostí žalobcu v roku 2011 a tým rozhodol o celom uplatňovanom nároku žalobcu. Názory žalobcu, že jeho podané žiadosti v rámci roka 2011 predstavujú jeho vymáhateľné právne nároky nemajú podľa žalovaného oporu v zákone. Voči žalobcovi bolo podľa žalovaného postupované rovnako, ako vo veciach ostatných prípadov colníkov, ktorým boli náhrady priznané v rovnakom rozsahu ako žalobcovi. Konanie žalovaného preto podľa jeho tvrdení nemalo diskriminačný charakter.

13. Žalobca preto nebol podľa názoru žalovaného ukrátený na žiadnom zo svojich zákonných práv, ktoré sám žalobca ani bližšie nešpecifikoval. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že bolo vo výlučnej kompetencii prvostupňového orgánu rozhodnúť o dĺžke doby priznania predmetných náhrad podľa § 105 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, čo nie je možné považovať za protizákonné. Žalovaný uviedol, že v čase podania žaloby neexistuje žiadny dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. c) až g) SSP. Prípado žalobcu nebol podľa žalovaného ničím špecifický oproti prípadom ostatných colníkov, ktorým rovnako ako žalobcovi z dôvodu vzniknutých organizačných zmien a následného preloženia vznikol nárok na cestovné výdavky, bolo postupované rovnako podľa usmernenia a neboli vydávané žiadne rozhodnutia. Vyplatenie cestovných náhrad bolo podľa žalovaného realizované automaticky na podklade žiadostí colníkov a pri rešpektovaní maximálneho rozsahu podľa usmernenia. Napadnuté rozhodnutie preto podľa žalovaného nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom a z odôvodnenia je zrejmé, akými úvahami sa pri vydávaní napadnutého rozhodnutia žalovaný riadil a žalobcovi bola daná odpoveď na všetky právne a skutkovo významné otázky súvisiace s uplatňovaným nárokom. Poukaz žalobcu na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoPr/2/2017 zo dňa

23.01.2018 je podľa žalovaného pre účely danej veci bezpredmetné. Žalobu na základe uvedených skutočností navrhol žalovaný zamietnuť.

IV.

Rozsudok krajského súdu a rozhodnutie kasačného súdu

14. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5S/89/2018-89 zo dňa 26. 10. 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, k vráteniu veci žalovanému na ďalšie konanie a k priznaniu práva žalobcovi voči žalovanému na úplnú náhradu trov konania. Krajský súd uviedol, že žalovaný bol oprávnený rozhodnúť o celom nároku žalobcu len ako odvolací správny orgán a nie ako správny orgán prvého stupňa. Žalovaný prisvojením tejto kompetencie, ktorá mu nepatriła, porušil podľa krajského súdu závažným spôsobom procesné práva žalobcu tým, že ho ukrátil o právo podať riadny opravný prostriedok voči prvostupňovému rozhodnutiu vo veci rozhodnutia o jeho žiadostiach. Podľa krajského súdu porušil žalovaný dvojinštančnosť administratívneho konania, čím neprípustne zasiahol do procesných práv žalobcu a spôsobil tak nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Krajský súd poukázal na § 232 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov podľa ktorého je možné doplniť len konanie a nie samotné rozhodnutie tak, ako to urobil žalovaný. Krajský súd v kontexte uvádzanej argumentácie preto považoval napadnuté rozhodnutie v tej časti, v ktorej žalovaný doplnil absentujúce rozhodnutie prvostupňového orgánu, za vydané nepríslušným správnym orgánom, čo bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. b) a písm. g) SSP. Skúmanie ďalších dôvodov by bolo podľa názoru krajského súdu nadbytočné.

15. Na základe podanej kasačnej sťažnosti žalovaným Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) rozsudkom pod sp. zn. 7Ssk/65/2022 zo dňa 06.07.2022 (ďalej len „rozsudok kasačného súdu“) zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku kasačný súd uviedol, že

„42. Z uvedených skutkových okolností teda vyplýva, že Rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Bratislava č. 74/2014/RCU, zo dňa 17.03.2014 boli žalobcovi priznané podľa ust. § 105 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z. z. náhrady ako pri služobnej ceste po dobu jedného mesiaca odo dňa 01.januára 2011. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. je zrejmé, že nadriadený colníka rozhoduje jedine o dĺžke doby priznania náhrady. V danom prípade si žalobca dňa 21.01.2011 uplatnil náhradu výdavkov z dôvodu preloženia a tieto mu boli vyplatené vo výplate v mesiaci marec 2011, bez toho, aby bolo vydané rozhodnutie žalobcovho nadriadeného o dĺžke doby priznania náhrady. Žalovaný pri realizovaní plnenia z titulu náhrad vychádzal z usmernenia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva zn. 9244/2011-1214 zo dňa 24.02.2011, ktorý určil dĺžku doby priznania náhrad v zmysle ust. § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. Až následne po postúpení veci z Okresného súdu Bratislava II na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, bolo v nadväznosti na žalobcom uplatnené náhrady za mesiac január, vydané prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Bratislava č. 74/2014/RCU, zo dňa 17.03.2014, ktorým boli žalobcovi priznané podľa ust. § 105 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z. z. náhrady ako pri služobnej ceste po dobu jedného mesiaca odo dňa 01.januára 2011.

43. Ďalej zo skutkových zistení bolo zrejmé, že žalobca si i naďalej uplatňoval cestovné náhrady za mesiace február, marec, apríl, máj, jún, júl, augusta, september, október a december roku 2011, pričom žiadosti o vyplatenie náhrady uplatnené za mesiac máj až december 2011 boli správnym orgánom zamietnuté formou listu. Z obsahu spisu doposiaľ nevyplýva, že by bolo o uplatnených náhradách za mesiace február, marec a apríl 2011 zo strany správneho orgánu nejakou formou rozhodnuté. V tejto súvislosti považoval kasačný súd za potrebné uviesť, že za rozhodnutie správneho orgánu možno považovať každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických a fyzických osôb. Môže sa jednať o rozhodnutie vydané vo formalizovanom procese, alebo aj bez uplatnenia konkrétnej právnej úpravy a napriek tomu je preskúmateľné súdom, na jeho forme nezáleží. Musí ísť o rozhodnutie ktoré bolo vydané, doručené, alebo iným spôsobom sprístupnené právnickej alebo fyzickej osobe. Kasačný súd v danej veci upriamuje pozornosť na to, že listom Colného riaditeľstva SR zo dňa 22.08.2011, zo dňa 28.09.2011, zo dňa 08.11.2011, zo dňa 05.12.2011 a zo dňa 22.12.2011 žalobcove uplatnené nároky za mesiace máj až december 2011 zamietol. Napriek tomu, že sa jedná o listy a nie formalizované rozhodnutia kasačný súd tieto vyhodnotil ako rozhodnutia, ktoré boli spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv žalobcu. Z obsahu spisu však

nevyplyva, či boli uvedené listy žalobcovi doručené, ako aj to, či sa žalobca voči uvedenému bránil podaním odvolania.

44. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu (bod 17 odôvodnenia) vyplýva, že správny súd bola známa tá skutočnosť, že správny orgán žiadosti o priznanie cestovných náhrad žalobcom nad rámec už poskytnutého plnenia zamietol. Napriek tomu však uvedenú skutočnosť pri formulovaní svojho právneho názoru nechal úplne bez povšimnutia. V tej súvislosti je potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že správny orgán bol viazaný právnym názorom krajského ako i najvyššieho súdu o potrebe rozhodnúť o všetkých uplatnených nárokoch žalobcu. (názor prezentovaný v rozhodnutí Krajského súdu Žilina zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 21S/122/2015, potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/19/2016 z 27.10.2017.)

45. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu kasačný súd mal preukázať, že krajský súd sa skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa existencie listov správneho orgánu o zamietnutí uplatnených žiadostí žalobcu o náhradu nezaoberal a túto skutočnosť pri formulovaní svojho právneho názoru nezohľadnil, čo malo za následok, nesprávne právne posúdenie veci a súčasne nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

46. Podľa § 139 ods. 2 S.s.p. v odôvodnení rozsudku správny súd uvedie stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

47. Najvyšší správny súd v danej súvislosti upriamuje pozornosť aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2010 sp. zn. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“ Rovnako najvyšší správny súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015 sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, (súčasná úprava v § 139 ods. 2 SSP), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t.j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany ... . Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“ Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky a v neposlednom rade ani judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na ktorého činnosť Najvyšší správny súd Slovenskej republiky nadviazal

prítom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k nezákonnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

48. Vo svetle vyššie uvedenom kasačný súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu. Dospel k záveru, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nie je zjavné, v akom rozsahu správny súd podrobil súdnemu prieskumu napadnuté rozhodnutia žalovaného vydané v oboch stupňoch, ako aj jeho vlastné posúdenie, keď z dôvodov uvádzaných krajským súdom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevyplýva, na základe akých skutkových zistení ustálil svoj právny záver o nezákonnosti preskúvaného rozhodnutia žalovaného, keď nechal bez povšimnutia skutkové zistenia týkajúce sa listov Colného úradu Bratislava, ktorými tento odpovedal na žiadosti žalobcu o priznanie cestovných náhrad za ďalšie mesiace a to február až december 2011. Skutočnosť, že správny súd sa náležite nezaoberal a nevysporiadal so všetkými skutkovými zisteniami a tieto nepojal pri formulovaní svojho právneho záveru, má za následok nesprávne právne posúdenie veci. Súčasne krajský súd tým, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia úplne nechal bez povšimnutia zásadné skutkové zistenia pre správne právne posúdenie veci, zaťažil odôvodnenie napadnutého rozsudku v jeho podstatnej časti nejasnosťou, neurčitosťou a nezrozumiteľnosťou a v neposlednom rade aj nepresvedčivosťou, čo podmieňuje nezákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu pre jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, majúce za následok aj jeho nesúlady s právom na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

49. Vzhľadom k uvedenému vyššie najvyšší správny súd námietky žalovaného vznesené v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vyhodnotil ako dôvodné, keďže tieto námietky spochybnili vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z uvedených dôvodov kasačný súd podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f/ SSP rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

50. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, ustáliť zásadné otázky nastolené v konaní, vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec, v ich intenciách posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a to v intenciách názoru kasačného súdu vysloveného vyššie a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne krajský súd opätovne o nároku na náhradu trov konania vrátane o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).“

V.

Relevantná právna úprava

16. Podľa § 3 zákona o štátnej službe colníkov v orgáne štátnej správy v oblasti colníctva v mene štátu koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona minister financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ak tento zákon neustanovuje inak, a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“).

17. Podľa § 4 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov nadriadeným podľa tohto zákona je colník, ktorý je zaradený v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe; to neplatí, ak ide o ministra, prezidenta finančnej správy (ďalej len „prezident“), viceprezidenta finančnej správy (ďalej len „viceprezident“) alebo o nadriadeného colníkov zaradených mimo priameho výkonu štátnej služby uvedeného v § 86 ods. 5, ktorého právne postavenie ustanovuje osobitný predpis. 1aa) Nadriadený v ustanovenom rozsahu riadi, organizuje, kontroluje a hodnotí výkon štátnej služby podriadených colníkov.

18. Podľa § 34 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe colníkov colník v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na tú istú alebo na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo na iný orgán štátnej správy v oblasti colníctva (ďalej len „preloženie“), ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu jeho doterajšej funkcie.

19. Podľa § 103 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkovi vyslanému na služobnú cestu patrí a) náhrada preukázaných cestovných výdavkov, b) náhrada preukázaných výdavkov za ubytovanie, c) stravné, d) náhrada preukázaných potrebných vedľajších výdavkov, e) náhrada preukázaných cestovných výdavkov za cesty na návštevu rodiny do miesta trvalého pobytu alebo medzi nadriadeným a colníkom vopred dohodnutého pobytu rodiny, ak služobná cesta trvá viac ako sedem po sebe nasledujúcich kalendárnych dní, a to každý týždeň, ak tomu nebráni výkon štátnej služby, najmenej však raz za 30 dní.

20. Podľa § 105 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkovi, ktorý je preložený podľa § 34 ods. 1 písm. a) a b) do iného miesta výkonu štátnej služby a z toho dôvodu žije odlúčene od svojej rodiny, patria náhrady ako pri služobnej ceste. O dĺžke doby priznania náhrady rozhoduje nadriadený.

21. Podľa § 105 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov nadriadený môže na základe žiadosti colníka, ktorý v dôsledku vzniku služobného pomeru alebo preloženia na vlastnú žiadosť podľa § 34 ods. 3 alebo s jeho písomným súhlasom do iného miesta výkonu štátnej služby a žije odlúčene od svojej rodiny, poskytnúť náhrady ako pri služobnej ceste, najdlhšie po dobu troch mesiacov.

22. Podľa § 105 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov ak je podľa posúdenia nadriadeného možný denný návrat colníka do miesta trvalého pobytu, možno namiesto náhrad uvedených v odsekoch 1 a 2 poskytnúť náhrady preukázaných cestovných výdavkov z miesta pobytu do miesta výkonu štátnej služby a späť.

23. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

24. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

25. Podľa § 469 SSP ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, správny súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

26. Podľa § 493e SSP konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

VI.

Posúdenie vecí správnym súdom

27. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“), začal s účinnosťou od 1. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende vo všetkých veciach z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. Pred Správnym súdom v Bratislave (ďalej len „správny súd“) je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-5S/166/2022, ktorá bola pôvodne vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5S/166/2022. Pre úplnosť je potrebné zo strany správneho súdu dodať, že prejednávaná vec bola v čase doručenia žaloby najskôr vedená pod sp. zn. 5S/89/2018 a k prideleniu sp. zn. 5S/166/2022 došlo po zrušení rozhodnutia krajského súdu rozsudkom kasačného súdu a vrátení veci na ďalšie konanie. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 5S správneho súdu.

28. Správny súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. preskúmal v rámci žalobných bodov napadnuté rozhodnutie

žalovaného, vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

29. Na účel prejednanja žaloby správny súd nariadil na deň 10. 04. 2025 pojednávanie, na ktorom za účasti žalovaného rozhodol o žalobe vyhlásením rozsudku.

30. Zo zhrnutia žalobných bodov vyplýva podľa správneho súdu podstata žalobnej argumentácie v poukaze na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia ohľadne nepriznania cestovných náhrad za ostatné mesiace roku 2011, v poukaze na neprípustné doplnenie výroku prvostupňového rozhodnutia v napadnutom rozhodnutí žalovaným a v poukaze na nesprávne právne posúdenie, kedy nadriadený žalobcu mal rozhodnúť o dĺžke doby priznania náhrad a nie len deklarovať priznanie nároku na náhrady, ktorý mu bol v minulosti uhradený.

31. Právna vec žalobcu sa v čase jej rozhodovania nachádzala v štádiu konania po zrušení meritórneho rozsudku krajského súdu kasačným súdom a po vrátení veci kasačným súdom správneho súdu na ďalšie konanie. V súlade s § 469 SSP vyplývala pre správny súd povinnosť viazanosti právnym názorom kasačného súdu, podľa ktorého sa správny súd mal zaoberať listami Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „Colné riaditeľstvo“), prostredníctvom ktorých bolo žalobcovi odpovedané na jeho žiadosti o priznanie cestovných náhrad za mesiace február 2011 až december 2011 a ktoré kasačný súd považoval za rozhodnutia spôsobilé zasiahnuť do jeho subjektívnych práv.

32. Správny súd viazaný názorom kasačného súdu preskúmal na vec sa vzťahujúci administratívny spis. Žalobca počas roku 2011 podal Colnému úradu Bratislava celkovo 11 žiadostí o priznanie a vyplatenie cestovných náhrad za jednotlivé mesiace roku 2011 (ďalej len „žiadosti“), pričom v štyroch žiadostiach (zo dňa 08.07.2011, zo dňa 01.08.2011, zo dňa 07.09.2011 a zo dňa 03.10.2011) žalobca upozorňoval na nevybavenie jeho skorších žiadostí od februára 2011, v ktorých jednotlivito za každý uplatňovaný kalendárny mesiac špecifikoval sumy nevyplatených nárokov náhrad.

33. Žalobca podal Colnému úradu Bratislava nasledovné žiadosti o priznanie cestovných náhrad:

- 1) zo dňa 21. 01. 2011 (január 2011),
- 2) zo dňa 04. 04. 2011 (február a marec 2011),
- 3) zo dňa 02. 05. 2011 (apríl 2011),
- 4) zo dňa 02. 06. 2011 (máj 2011),
- 5) zo dňa 08. 07. 2011 (jún 2011 + upozornenia na žiadosti od februára 2011 do mája 2011),
- 6) zo dňa 01. 08. 2011 (júl 2011 + upozornenia na žiadosti od februára 2011 do júna 2011),
- 7) zo dňa 07. 09. 2011 (august 2011 + upozornenia na žiadosti od februára 2011 do júla 2011),
- 8) zo dňa 03. 10. 2011 (september 2011 + upozornenia na žiadosti od februára 2011 do augusta 2011),
- 9) zo dňa 02. 11. 2011 (október 2011),
- 10) zo dňa 01.12. 2011 (november 2011),
- 11) zo dňa 20. 12. 2011 (december 2011).

34. Z administratívneho spisu správny súd zistil, že listom Colného riaditeľstva č. 26054/2011-1453 zo dňa 22.08.2011 bolo konštatované vyplatenie náhrad za mesiac január 2011 s dovetkom, že za ostatné mesiace žalobcovi náhrady nepatria. Súčasne bolo uvedené, že žiadosti žalobcu zo dňa 02. 06. 2011, 08. 07. 2011 a 01. 08. 2011 sa zamietajú. Správny súd uvádza, že týmto listom došlo prvý krát k zamietnutiu podaných žiadostí žalobcu o priznanie náhrad. Colné riaditeľstvo týmto listom zamietlo žiadosť žalobcu zo dňa 02. 06. 2011, ktorou si žalobca uplatňoval priznanie a vyplatenie náhrad za mesiac máj 2011, ako aj žiadosti žalobcu zo dňa 08. 07. 2011 a 01. 08. 2011, ktorými sa žalobca primárne domáhal priznania a vyplatenia náhrad za mesiace jún a júl 2011. V týchto posledných dvoch žiadostiach sa ale žalobca domáhal rozhodnutia o náhradách aj za mesiac február 2011 vo výške 228 Eur, za mesiac marec 2011 vo výške 289,20 Eur a mesiac apríl 2011 vo výške 284,40 Eur. Keďže Colné riaditeľstvo predmetným listom rozhodlo zamietavým stanoviskom o všetkých troch žiadostiach žalobcu, správny súd konštatuje, že došlo k rozhodnutiu aj o nárokoch žalobcu za mesiace február až apríl 2011, ktoré žalobca ako nároky konkrétne špecifikoval.

35. Z administratívneho spisu správny súd ďalej zistil, že listom Colného riaditeľstva č. 29419/2011-1453 zo dňa 28.09.2011 došlo k zamietnutiu žiadosti žalobcu zo dňa 07. 09. 2011, ktorou si žalobca uplatňoval nárok na priznanie a vyplatenie náhrady za mesiac august 2011 vo výške 171,88 Eur. Obdobne ako pri

žiadostiach zo dňa 08. 07. 2011 a 01. 08. 2011 sa žalobca domáhal priznania a vyplatenia náhrad aj za mesiace február 2011 až apríl 2011.

36. Listom Colného riaditeľstva č. 33936/2011-1453 zo dňa 08.11.2011, došlo k zamietnutiu žiadostí žalobcu zo dňa 03. 10. 2011 a 02. 11. 2011, ktorými si žalobca uplatňoval priznanie a vyplatenie náhrad za mesiace september a október 2011. V žiadosti zo dňa 03. 10. 2011 žalobca žiadal opätovne rozhodnúť o jeho predchádzajúcich nerozhodnutých žiadostiach, a to aj za mesiace február až apríl 2011.

37. Listami Colného riaditeľstva č. 37088/2011-1453 zo dňa 05. 12. 2011 a č. 39368/2011-1453 zo dňa 22. 12. 2011 došlo k zamietnutiu žiadostí žalobcu zo dňa 01. 12. 2011 a 20. 12. 2011 o priznanie a vyplatenie cestovných náhrad za mesiace november 2011 a december 2011.

38. Správny súd s ohľadom na nastolený právny názor kasačného súdu týmto konštatuje, že listy Colného riaditeľstva, ktorými bolo odpovedané na jednotlivé žiadosti žalobcu o priznanie a vyplatenie cestovných náhrad za mesiace február až december roku 2011, je nutné považovať svojim obsahom za rozhodnutia spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv žalobcu. Listami bolo rozhodnuté o všetkých žiadostiach žalobcu tak, že všetky žalobcom uplatňované nároky mu neboli priznané. Tieto rozhodnutia Colného riaditeľstva by v prípade vyčerpania opravných prostriedkov v rámci administratívneho konania boli spôsobilým predmetom prieskumu v rámci právomoci správneho súdnictva podľa § 6 ods. 1 SSP.

39. Z pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 8C/346/2013, ktorý bol správne súdu predložený súčasne s administratívnym spisom vyplýva, že žalobca pripojil ku podávanému návrhu na vydanie platobného rozkazu list Colného riaditeľstva zo dňa 22.08.2011 a zo dňa 28. 09. 2011 (č. l. 47 a 48) a následne v konaní doplnil aj list Colného riaditeľstva zo dňa 08.11.2011 a zo dňa 05. 12. 2011 (č. l. 79 a 84). Z tejto skutočnosti má správny súd za preukázané, že žalobcovi sa predmetné listy Colného riaditeľstva dostali do dispozície, kedy sa mohol s nimi oboznámiť. Správny súd preto prijal záver, že odpovede prvostupňového orgánu majúce povahu rozhodnutí boli žalobcovi doručené a žalobca bol oprávnený voči nim uplatniť opravné prostriedky a v prípade ich vyčerpania sa obrátiť na so správnu žalobou na súd. V danom kontexte súd súčasne poukazuje aj na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 3 a 4, v ktorom bolo konštatované oznámenie týchto listov žalobcovi, čo žalobca vo svojej žalobe nenamietal.

40. Z uvedených skutkových zistení nespochybných žalobcom teda vyplýva, že žalobca opravné prostriedky voči odpovediam na žiadosti nepodal.

41. Zo zhrnutia uvedených záverov preto pre správny súd vyplýva, že uvedené listy Colného riaditeľstva, ktoré mali povahu rozhodnutia orgánu verejnej správy a ktorými bolo rozhodnuté o uplatňovaných nárokoch žalobcu prostredníctvom žiadostí, nemôžu byť predmetom preskúmania v aktuálne vedenom správnom súdnom konaní. Povinnosťou žalovaného a ani prvostupňového orgánu nemohlo byť rozhodovanie o žiadostiach žalobcu, keďže už o nich bolo predtým inými rozhodnutiami (vo forme listov) Colného riaditeľstva rozhodnuté. Voči predmetným listom Colného riaditeľstva bol žalobca oprávnený sa brániť pomocou opravných prostriedkov v rámci administratívneho konania a bolo by porušením zásady subsidiarity správneho súdnictva, keby ich v tomto konaní správny súd preskúmal.

42. Žalobnú námietku týkajúcu sa neprípustnosti doplnenia výroku prvostupňového rozhodnutia o nepriznaní náhrad a zamietnutí žiadostí za jednotlivé mesiace roku 2011 napadnutým rozhodnutím považoval správny súd vzhľadom na prezentované závery za nerelevantnú a bez právneho významu. Žalovaný týmto dopĺňacím výrokom rozhodol o žiadostiach žalobcu podaných v roku 2011 v podstate nadbytočne, keďže o týchto žiadostiach už bolo rozhodnuté samotnými listami Colného riaditeľstva. Skutočnosť, že predmetnými listami Colného riaditeľstva boli nároky žalobcu zamietnuté uviedol okrem iného aj sám žalovaný vo svojom rozhodnutí (str. 4). Doplnenie tohto výroku žalovaným ale samé o sebe nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

43. V uvedenej súvislosti bolo rovnako potrebné ako nedôvodnú posúdiť námietku žalobcu o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, keďže žalovaný sa nemohol zaoberať ostatnými žiadosťami žalobcu týkajúcich sa náhrad za rok 2011. Opakujúc konštatované závery správny súd uvádza, že o týchto nárokoch bolo rozhodnuté listami Colného riaditeľstva ako samostatnými rozhodnutiami orgánov verejnej správy, na čo inak poukázal žalovaný vo svojom rozhodnutí (str. 4).

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne poukázal na skutočnosť, že nadriadený žalobcu postupoval podľa usmernenia generálneho riaditeľa a v súlade so zásadou zákazu diskriminácie, kedy išlo o väčší počet colníkov v obdobnom postavení ako sám žalobca, kedy nebol dôvod v prípade žalobcu postupovať odlišne. Odôvodnenie preto obsahuje dostatok dôvodov, na ktorom bolo založené a nie je ho možné považovať za arbitrárne.

44. Pokiaľ ide o právnu stránku veci, aj citovaným rozsudkom kasačného súdu ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/19/2016 zo dňa 27.10.2017 (bod č. 5 rozsudku) bolo právne ustálené, že priznanie náhrady podľa § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov bolo správne a zákonné, kedy nadriadený colníka rozhoduje len o samotnej dĺžke priznania náhrady. Orgány verejnej správy preto priznaním náhrady za 1 mesiac, konkrétne za mesiac január 2011, postupovali v súlade so zákonom a preto nie je možné konštatovať nesprávne právne posúdenie.

45. Na základe uvedených skutočností preto správny súd považoval žalobu za nedôvodnú a podľa § 190 SSP ju zamietol.

46. O trovách konania správny súd rozhodol v súlade s § 168 SSP, kedy nepriznal žalovanému ako úspešnej strane v konaní nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania, keďže priznanie trov žalovanému je v zásade výnimočnej povahy a v danom prípade nárok na náhradu trov nebolo možné spravodlivo požadovať.

47. Obdobne správny súd rozhodol o trovách kasačného konania podľa § 467 ods. 3 SSP, kedy nedošlo k priznaniu týchto trov žalovanému, keďže tento nárok nebolo možné od žalobcu voči žalovanému spravodlivo požadovať.

48. Rozsudok prijal senát správneho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať oprávnený subjekt (§ 442 SSP), a to v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.